

Το ακροκέραμο της σιωπής (Ιωάννης Μ. Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Η εμπνευσμένη και εθνοσωτήριος αντιπαροχή δεν το ισοπέδωσε. Παρέμεινε αρραγές στο φρικώδες πέρασμα του εγκέλαδου. Βόμβες και μυδράλια ποικιλόχρωμης προέλευσης δεν το έπληξαν, ούτε όταν ο εχθρός βρέθηκε προ των πυλών ούτε εντός των τειχών. Εφυλάχθη από καταποντισμού και επιδρομής αλλοφύλων. Στέγασε κι αγκάλιασε τα γεννοφάσκια Μικρασιατών προσφύγων.

Εδώ και δεκαετίες ρημάζει σιωπηλά χτυπημένο από τον ύπουλο επιβουλέα της λησμοσύνης και (ίσως) από τη Λερναία Ύδρα της συγκληρονομίας.

Πρόκειται για το δίπατο νεοκλασικό της γειτονιάς μας, στην Κυψέλη.

Αυτό που τόσο μπόλιασε την *αισθητική* της εφηβείας μας με το ανεπιτήδευτο και αμακιγιάριστο ύφος του.

Αυτό που, με τη δωρική σιγή του, κοσμούσε την πολύβουη καθημερινότητα και τις γειτονιακές σχέσεις

μας στην εποχή των επιταχύνσεων και των αβαθών αναζητήσεων.

Σιωπή βωόντος εν τη ερήμω της πόλεως...

Στο σκουριασμένο ρόπτρο του ακόμα αντηχούν τα παιδικά μας χρόνια!

Ένα σαββατιάτικο πρωινό -από εκείνα με το σαρκαστικό χαμόγελο κρεμασμένο στις ακακίες- Βαλκάνιοι εργάτες είχαν αναλάβει την εκκένωση του κτίσματος από τις «παλιατζούρες». Με τρόπο θορυβώδη πέταγαν στους ειδικούς κάδους του Δήμου χρωματιστά πουκάμισα με μεγάλους γιακάδες, φανταχτερά καπέλα, μικροέπιπλα, αναμαλιασμένες κούκλες, παλιά σχολικά ανθολόγια και αναγνωστικά μαζί με ένα -σχεδόν άθικτο- πεντάγραμμο...

Ανοίκεια και ανάρμοστα τσαλακωμένη μεσοπολεμική κομψότητα.

Σίγουρα, πριν από περίπου έναν αιώνα στο ίδιο σημείο μάστορες καιρών αλλοτινών θα έχτιζαν τους τοίχους του δίπατου σπιτιού πέτρα την πέτρα, γουλιά - γουλιά, με μεράκι, τραγούδι και «ασπρόμαυρα» πειράγματα...

Μια στιγμή, πλησίασα και κρυφοκοίταξα από το μισάνοιχτο πατζούρι του ισογείου. Δυστυχώς, η αδιάκριτη ματιά μου προσέκρουσε στο παιδικό δωμάτιο... Έχωσα το σαγόνι βαθειά μέσα στο στέρνο, τα χέρια στις τσέπες του μπλουτζήν, κάρφωσα το βλέμμα στο σπασμένο πεζοδρόμιο και επιτάχυνα το βήμα. Σχεδόν έτρεξα. Διέφυγα!

Για βδομάδες προτιμούσα να μην περνάω από εκεί με το φως της ημέρας. Κι αν ήταν ακόμα ανοικτές εκείνες οι γρίλιες...; Μόλις προχθές βεβαιώθηκα -με ανακούφιση- πως όλα τα πορτοπαράθυρα του δίπατου ήταν και πάλι ερμητικά κλειστά. Το σπίτι σφράγισε εκ νέου, άγνωστο μέχρι τότε. Τα αρμόδια δημοτικά συνεργεία φρόντισαν για την καθαριότητα στους πέριξ χώρους και απομάκρυναν τους κάδους περισυλλογής ογκωδών αντικειμένων... (και ματαιοτήτων).

Ως μοναδικό μέσο έκφρασης της νεοκλασικής οικίας απέμειναν οι θλιμμένες (πλέον) μορφές στ' ακροκέραμα, οι οποίες, σαν άλλες καφκικές Σειρήνες, συνεχίζουν να βασανίζουν κάθε ανώνυμο περαστικό που θα τολμήσει να ανασηκώσει το βλέμμα του και ν' αντικρίσει τη σιωπή τους...

Εν Κυψέλη,

Ιούνιος 2017